

"মৰমৰ সন্তানসকল – পঢ়াই (শিক্ষাই) হৈছে উপাৰ্জন, পঢ়া উপাৰ্জনৰ উৎস, এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে খাজনা (সম্পত্তি) জমা কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ বৃহস্পতিৰ দশা হ'ব তেওঁলোকৰ কি লক্ষণ দেখা পোৱা যাব?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ শ্ৰীমতৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান থাকিব। ভালকৈ পঢ়িব। কেতিয়াও ফেইল (অনুত্তীৰ্ণ) নহ'ব। শ্ৰীমতৰ উলংঘন কৰোঁতাসকলহে পঢ়াত ফেইল হয়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰাহৰ দশা বহি যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত বৃহস্পতি পিতাৰ দ্বাৰা বৃহস্পতিৰ দশা বহিছে।

গীত: ইচ্ছ পাপ কী দুনিয়া ছে (এই পাপৰ সৃষ্টিৰ পৰা)....

ওঁম শান্তি। এয়া হৈছে পাপ আত্মাসকলৰ মিনতি। তোমালোকেতো মিনতি কৰিব নালাগে কিয়নো তোমালোক পাৱন হৈ আছে। এয়া ধাৰণ কৰাৰ কথা। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ খাজনা (সম্পত্তি)। যেনেকৈ স্কুলৰ পঢ়াও (শিক্ষাও) খাজনা নহয় জানো। পঢ়াৰ দ্বাৰা শৰীৰ নিৰ্বাহ হয়। সন্তানসকলে জানে যে ভগৱানে পঢ়ায়। এয়া অতি উচ্চ উপাৰ্জন কিয়নো এইম্-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। সঁচা সংসংগ একমাত্ৰ এয়াই। বাকী সকলোবোৰ হৈছে মিথ্যা সংগ। তোমালোকে জানা গোটেই কল্পত সংসংগ এবাৰেই হয়। যেতিয়া মিনতি কৰে - পতিত-পাৱন আহক। এতিয়া তেওঁলোক মিনতি কৰি থাকে, ইয়াত তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ, য'ত দুখৰ নাম-চিহ্ন নাথাকিব। তোমালোকে স্বৰ্গত সুখ-শান্তি পোৱা। নৰকত জানো সুখ-শান্তি আছে! এয়াতো হৈছে বিষয় সাগৰ, কলিযুগ নহয় জানো। সকলোৱে অতি দুখী। ব্ৰষ্টাচাৰৰ পৰা জন্ম হয় সেয়েহে আত্মাই মিনতি কৰে - বাবা আমি পতিত হৈ গলোঁ। পাৱন হ'বৰ কাৰণে গংগাত স্নান কৰিবলৈ যায়। বাবু, স্নান কৰিলা তেন্তে পাৱন হৈ যাব নালাগে জানো। আকৌ বাৰে বাৰে ঠেলা-গঁতা কিয় খোৱা? ঠেলা-গঁতা খাই ছিৰি তললৈ নামি-নামি পাপ আত্মা হৈ যায়। 84 ৰ ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলক পিতাইহে বহি বুজায় অন্য ধৰ্মৰ লোকসকলেতো 84 জন্ম নলয়। তোমালোকৰ ওচৰত এয়া 84 জন্মৰ চিত্ৰ (ছিৰি) বহুত ভালকৈ আঁকি থোৱা আছে। কল্প বৃক্ষৰ চিত্ৰও গীতাত আছে। কিন্তু ভগৱানে গীতা কেতিয়া শুনালে, আহি কি কৰিলে, সেয়া একো নাজানে। অন্য ধৰ্মৰ লোকসকলে নিজৰ-নিজৰ শাস্ত্ৰক জানে, ভাৰতবাসীয়ে একেবাৰে নাজানে। পিতাই কয় - মই সংগমযুগতহে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আছোঁ। ড্ৰামাত চেঞ্জ (সলনি) হ'ব নোৱাৰে। ড্ৰামাত যি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, সেয়া হুবহু হ'বই। এনেকুৱা নহয়, হৈ পুনৰ সলনি হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত ড্ৰামাৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপে বহি আছে। এই 84 ৰ চক্ৰৰ পৰা তোমালোক কেতিয়াও মুক্ত হ'ব নোৱাৰা অৰ্থাৎ এই সৃষ্টি কেতিয়াও নিঃশেষ হৈ যাব নোৱাৰে। ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী (বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল) পুনৰাবৃত্তি হৈয়েই থাকে। এই 84ৰ চক্ৰ (ছিৰি) অতি জৰুৰী। ত্ৰিমূৰ্তি আৰু সৃষ্টি চক্ৰতো হৈছে মুখ্য চিত্ৰ। সৃষ্টি চক্ৰত স্পষ্টকৈ দেখুওৱা হৈছে - প্ৰতিটো যুগ 1250 বছৰৰ হয়। এয়া (চিত্ৰবোৰ) হৈছে অন্ধৰ আগত আইনাৰ দৰে। 84 জীৱনবৃত্তান্তৰ আইনা। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ দশা বৰ্ণনা কৰে। পিতাই তোমালোকক বেহদৰ দশাৰ বিষয়ে শুনায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ অবিনাশী দশা বহিছে। বাকী পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। কাৰোবাৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা, কাৰোবাৰ ওপৰত শুক্ৰৰ দশা, কাৰোবাৰ ওপৰত ৰাহৰ দশা বহি আছে। অনুত্তীৰ্ণ হ'লে তেতিয়া ৰাহৰ দশা বুলি ক'ব। ইয়াতো এনেকুৱাই হয়। শ্ৰীমতত নচলিলে তেন্তে ৰাহৰ অবিনাশী দশা বহি যায়। সেয়া হৈছে বৃহস্পতিৰ অবিনাশী দশা, এয়া আকৌ ৰাহৰ দশা হৈ যায়। সন্তানসকলে পঢ়াৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত অজুহাত দেখুৱাব নালাগে। চেন্টাৰ দূৰৈত, এইটো হয়..... খোজকাটি গ'লে 6 ঘণ্টাও যদি লাগে তেতিয়াও যাব লাগে। মনুষ্য যাত্ৰাত যায়, কিমান ঠেলা-গঁতা খায়। আগতে বহুতে খোজকাটি গৈছিল, গৰুগাড়ীতো গৈছিল। এয়াতো এখন চহৰৰ কথা। এই পিতাৰ কিমান ডাঙৰ যুনিভাৰটিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) আছে, য'ৰ পৰা তোমালোক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱা। এনেকুৱা উচ্চ পঢ়াৰ কাৰণে কোনোবাই যদি কয় যে দূৰ হয় বা আজৰি নাই! তেন্তে পিতাই কি ক'ব? এই সন্তানটিতো লায়ক নহয়। পিতাই উন্নতি কৰাবলৈ আছে, এওঁ নিজৰে সৰ্বনাশ কৰি দিয়ে।

শ্ৰীমতে কয় - পবিত্ৰ হোৱা, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। একেলগে থাকিও বিকাৰত যাব নালাগে। মাজত গুণ-যোগৰ তৰোৱাল আছে, আমিতো পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব লাগে। এতিয়াতো পতিত সৃষ্টিৰ মালিক নহয় জানো। সেই দেৱতাসকল ডৱল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী আছিল আকৌ আধাকল্পৰ পাচত লাইটৰ (পবিত্ৰতাৰ) মুকুট খহি যায়। এই সময়ত লাইটৰ (পবিত্ৰতাৰ)

মুকুট কাৰোৱেই নাই। কেৱল যিসকল ধৰ্মপ্ৰতিষ্ঠাপক আছে তেওঁলোকৰ থাকিব পাৰে কিয়নো সেয়া পবিত্ৰ আত্মা শৰীৰত আহি প্ৰৱেশ কৰে। এইখনেই ভাৰত, য'ত ডৱল মুকুটধাৰীও আছিল, চিঙ্গল (একক) মুকুটধাৰীও আছিল। এতিয়ালৈকেও চিঙ্গল মুকুটধাৰীসকল গৈ ডৱল মুকুটধাৰীৰ আগত মূৰ দোৱায় কিয়নো তেওঁলোক হৈছে পবিত্ৰ মহাৰজা-মহাৰাণী। মহাৰজাসকল ৰজাসকলতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হয়, তেওঁলোকৰ বেছি সম্পত্তি (ভূমি আদি) থাকে। সভাতো মহাৰজাসকল আগত আৰু ৰজাসকল পিচত ক্ৰম অনুসৰি বহে। নিয়মানুসৰি তেওঁলোকৰ দৰবাৰ (বৈঠক) বহে। এয়াও ঈশ্বৰীয় দৰবাৰ হয়, ইয়াক ইন্দ্ৰ সভা বুলিও গায়ন কৰা হয়। তোমালোক জ্ঞানৰ দ্বাৰা পৰী হৈ যোৱা। ধুনীয়া লোকক পৰী বুলি কোৱা নহয় জানো। ৰাধা-কৃষ্ণৰ নেচাৰেল বিউটি (প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য) আছে, সেয়েহে সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। আকৌ যেতিয়া কাম চিতাত বহে তেতিয়া তেওঁলোকে ভিন্ন-ভিন্ন নাম-ৰূপত শ্যাম বৰণীয়া হৈ যায়। শাস্ত্ৰত এই কথাবোৰ নাই। জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য, তিনিটা বস্তু আছে। জ্ঞান হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা। তোমালোকৰ বৈৰাগ্য হৈছে ভক্তিৰ। এই গোটেই তমোপ্ৰধান সৃষ্টি এতিয়া নাশ হৈ যাব, তাৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। যেতিয়া নতুন ঘৰ সাজে তেতিয়া পুৰণা ঘৰৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য আহি নাযায় জানো। সেয়া হৈছে হৃদৰ কথা, এয়া হৈছে বেহৃদৰ কথা। এতিয়া বুদ্ধি নতুন সৃষ্টিৰ ফালে আছে। এয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি নৰক, সত্যযুগ-ত্ৰেতাক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাই স্থাপনা কৰা নহয় জানো। এতিয়া এই ব্যোমালয়ৰ প্ৰতি তোমালোকৰ ঘৃণা জন্মে। বহুতৰে ঘৃণা নজন্মে। বিবাহৰ দ্বাৰা নিজকে ধ্বংস কৰি গাঁতত পৰিব বিচাৰে। মনুষ্যতো সকলো বিষয় বৈতৰণী নদীত, ময়লাৰ মাজত পৰি আছে। ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে। গায়নো কৰা হয় অমৃত এৰি বিহ কিয় খাব লাগে। যি কিছু কয় তাৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। চেঞ্চিৰ'ল (বিচক্ষণ, বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন) শিক্ষকে দেখিলেই বুজি ল'ব যে এওঁৰ বুদ্ধি অন্য ক'ৰবাত ঘূৰি ফুৰিছে, ক্লাছৰ মাজত কোনোবাই হামিয়াই বা কলমতিয়াই থাকিলে তেতিয়া বুজি পোৱা যায় এওঁৰ বুদ্ধি ক'ৰবাত ঘৰ-পৰিবাৰ বা ধান্দাৰ ফালে গৈ আছে। হামি ভাগৰি পৰাৰো লক্ষণ। ধান্দাত (বেপাৰত) মনুষ্যৰ উপাৰ্জন হৈ থাকিলে তেতিয়া ৰাতি 1-2 বজালৈকেও বহি থাকে, কেতিয়াও হামি নহে। এয়াতো পিতাই কিমান খাজনা দিয়ে। হামিয়াই থকাতো লোকচানৰ পৰিচয়। দেউলীয়া হোৱাজনে কলমতিয়াই থাকে বহুত হামিয়াই থাকে। তোমালোকেতো খাজনাৰ উপৰি খাজনা লাভ কৰি থকা তেন্তে কিমান এটেনশ্বন (মনোযোগ) থাকিব লাগে। পঢ়াৰ সময়ত কোনোবাই হামিয়াই থাকিলে তেতিয়া চেঞ্চিৰ'ল শিক্ষকে বুজি পাব যে এওঁৰ বুদ্ধিযোগ অন্যফালে ঘূৰি ফুৰে। ইয়াত বহি থাকিও ঘৰ-পৰিবাৰৰ স্মৃতি আহিব, সন্তানৰ স্মৃতি আহিব। ইয়াততো তোমালোক ভাটিত থাকিবলগীয়া হয়, আৰু কাৰো স্মৃতি আহিব নালাগে। ধৰি লোৱা কোনোবা ৬ দিন ভাটিত থাকিল, শেষত কাৰোবাৰ স্মৃতি আহিল, চিঠি লিখিলে তেন্তে ফেইল বুলি কোৱা হ'ব পুনৰ 7 দিনৰ বাবে আৰম্ভ কৰা। 7 দিন ভাটিত ৰখা হয় যাতে সকলো বেমাৰ আঁতৰি যায়। তোমালোক হৈছা আধাকল্পৰ মহান ৰোগী। বহি থাকোতেই অকালতে মৃত্যু হৈ যায়। সত্যযুগত কেতিয়াও এনেকুৱা নহয়। ইয়াততো কিবা নহয় কিবা বেমাৰ নিশ্চয় হয়। মৃত্যুৰ সময়ত বেমাৰত চিঞৰি থাকে। স্বৰ্গত অলপো দুখ নহয়। তাততো সময়ত বুজি পায় - এতিয়া সময় পূৰা হ'ল। মই এই শৰীৰ এৰি শিশু হ'মগৈ। ইয়াতো তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব যে এয়া হ'মগৈ। এনেকৈ বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰাও জানে যে মই বেগৰ টু প্ৰিন্স (ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ) হৈ আছোঁ। আমাৰ এইম-অবজেক্টেই হৈছে এই ৰাধা-কৃষ্ণ হোৱাৰ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নহয়, ৰাধা-কৃষ্ণ কিয়নো পূৰা 5 হাজাৰ বছৰ এওঁলোকৰ ক্ষেত্ৰতে কোৱা হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ তথাপিও 20-25 বছৰ কম হৈ যায় সেয়েহে কৃষ্ণৰ মহিমা বেছি। এইটোও কোনেও নাজানে যে ৰাধা-কৃষ্ণই পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা, এয়া হৈছে পঢ়া (অধ্যয়ন)। প্ৰত্যেক গাঁৱে-গাঁৱে চেন্টাৰ খুলি থকা হয়। তোমালোকৰ এয়া হৈছে যুনিভাৰচিটি কাম হস্পিতাল (বিশ্ব বিদ্যালয় তথা চিকিৎসালয়)। ইয়াৰ বাবে কেৱল 3 খোজ ভূমিৰ প্ৰয়োজন। ৰঙাৰ (আশ্চৰ্যকৰ) নহয় জানো। যাৰ ভাগ্যত আছে তেওঁ নিজৰ কোঠালিতো সংসংগ খুলি দিয়ে। ইয়াত যিসকল বহুত ধনৱান হয়, তেওঁলোকৰ ধনতো সকলো মাটিত মিলি যাব। তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে। পিতাই নিজে কয় - এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও বুদ্ধিযোগ তাত লগোৱা, কৰ্ম কৰিও এইটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰা। প্ৰতিটো কথা চাবলগীয়া হয়। তোমালোকৰ এতিয়া প্ৰেক্টিচ হৈ আছে। পিতাই বুজায় - সদায় শুদ্ধ কৰ্ম কৰিবা, অশুদ্ধ কোনো কৰ্ম নকৰিবা। যদি কিবা বেমাৰ আছে তেন্তে চাৰ্জন বহি আছে, তেওঁৰ পৰা ৰায় লোৱা। প্ৰত্যেকৰে বেমাৰ নিজা নিজা, চাৰ্জনৰ পৰাতো ভাল ৰায় পাবা। সুধিব পাৰা এইটো অৱস্থাত কি কৰোঁ? এটেনশ্বন দিব লাগে যাতে কোনো বিকৰ্ম হৈ নাযায়।

এইটোও গায়ন আছে - যেনেকুৱা অন্ন তেনেকুৱা মন। মাংস ক্ৰয় কৰোঁতাজনৰ, বিক্ৰেতাজনৰ, খুৱাওঁতাজনৰো পাপ লাগে। পতিত-পাৱন পিতাৰ পৰা কোনো কথা লুকুৱাব নালাগে। চাৰ্জনৰ পৰা যদি লুকুৱা তেন্তে বেমাৰে এৰা নিদিব। এয়া হৈছে বেহৃদৰ অবিদ্যাৰ চাৰ্জন। এই কথাবোৰ জগতৰ লোকেতো নাজানে। তোমালোকেও এতিয়া জ্ঞান পাই আছা তথাপিও যোগত বহুত দুৰ্বল। স্মৰণ একেবাৰে নকৰা। এইটোতো বাবাই জানে ইমান সোনকালে পিতাৰ স্মৃতি স্থায়ী হৈ নাযাব।

ক্ৰমানুসৰিতো হযেই। যেতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰা পুৰা হ'ব তেতিয়া কোৱা হ'ব যে কৰ্মাতীত অৱস্থা পুৰা হ'ল, তেতিয়া যুদ্ধও পূৰ্ণ গতিত লাগিব, তেতিয়ালৈকে কিবা নহয় কিবা হ'ব আকৌ বন্ধও হৈ যাব। যুদ্ধতো যিকোনো মুহূৰ্ততে লাগিব পাৰে। কিন্তু বিবেকে কয় যেতিয়ালৈকে ৰাজ্য স্থাপন নহয় তেতিয়ালৈকে ডাঙৰ যুদ্ধ নালাগিব। অলপ লাগি বন্ধ হৈ যাব। এইটোতো কোনেও নাজানে যে ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। সতাপ্ৰধান, সত্যো, ৰজো, তমো বুদ্ধিতো আছে নহয় জানো। তোমালোকৰ মাজতো সতাপ্ৰধান বুদ্ধিৰসকলে ভালদৰে স্মৰণ কৰি থাকিব। ব্ৰাহ্মণতো এতিয়া লাখৰ হিচাপত হ'ব কিন্তু তাৰ ভিতৰতো আচল (সুসন্তান) আৰু সতীয়াও (কুসন্তান) আছে নহয় জানো। আচল সন্তানসকলে সেৱা কৰিব, মা-পিতাৰ মতত চলিব। সতীয়া সন্তান ৰাৱণৰ মতত চলিব। কিছু ৰাৱণৰ মতত, কিছু ৰামৰ মতত লেঙেৰাই-লেঙেৰাই চলিব। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। এনেকৈ কয় - বাবা, এনেকুৱা ঠাইলৈ লৈ ব'লা য'ত সুখ-শান্তি আছে। স্বৰ্গত সুখেই সুখ, দুখৰ নাম নাই। স্বৰ্গ বুলি কোৱাই হয় সত্যযুগক। এতিয়াতো হেছে কলিযুগ। ইয়াত আকৌ স্বৰ্গ ক'ৰ পৰা আহিল। তোমালোকৰ বুদ্ধি এতিয়া স্বচ্ছ হৈ গৈ থাকে। স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ লোকসকলক মলিন বুদ্ধিৰসকলে নমন কৰে। পবিত্ৰ হৈ থকাসকলৰ মান আছে। সন্ন্যাসী পবিত্ৰ হয় সেয়েহে গৃহস্থীসকলে তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায়। সন্ন্যাসীতো বিকাৰৰ পৰা জন্ম লৈ পাচত সন্ন্যাসী হয়। দেৱতাসকলকতো কোৱাই হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। সন্ন্যাসীসকলক কেতিয়াও সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা নহ'ব। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল ভিতৰি সীমাহীন আনন্দত থাকিব লাগে সেয়েহে কোৱা হয় অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচৰা যদি গোপ-গোপীসকলক সোধা, যিয়ে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে, পঢ়ি আছে। ইয়াত সন্মুখত শুনিলে নিচা বাঢ়ে পাচত কাৰোবাৰ স্থায়ী হৈ থাকে, কাৰোবাৰ ততালিকে উৰি যায়। সংগদোষৰ কাৰণে নিচা স্থায়ী হৈ নাথাকে। তোমালোকৰ চেন্টাৰত এনেকুৱা বহুত আহে। অলপমান নিচা লাগিল পুনৰ পাৰ্টি আদি ক'ৰবাত গ'ল, মদ, বিডি আদি খালে, শেষ। সংগদোষ বহুত বেয়া। ৰাজহংস আৰু বগলী একেলগে থাকিব নোৱাৰে। পতি ৰাজহংস হ'লে পত্নী বগলী হৈ যায়। ক'ৰবাত আকৌ পত্নী ৰাজহংস হ'লে, স্বামী বগলী হৈ যায়। যদি কয় পবিত্ৰ হৈ থাকিম তেতিয়া মাৰ খাব লাগে। কোনো-কোনো ঘৰত সকলোৱে ৰাজহংস হয় আকৌ আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে-থাকোঁতে ৰাজহংসৰ পৰা সলনি হৈ বগলী হৈ যায়। পিতাইতো কয় সকলোৱে নিজক সুখদায়ী কৰি তোলা। সন্তানসকলকো সুখদায়ী কৰি তোলা। এয়াতো দুখধাম নহয় জানো। এতিয়াতো বহুত আপদ আহিবলৈ আছে তেতিয়া চাবা কেনেকৈ ট্ৰাই-ট্ৰাই কৰিব। হেৰ', পিতা আহিছে, যদি আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নলওঁ তেতিয়াতো টু লেট (বহুত দেৰি) হৈ যাব। পিতা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ আহিছে, সেয়া হেৰুৱাই পেলায় সেয়েহে বাবাই বুজায় যে বাবাৰ ওচৰত সদায় মজবুতজনক আনিবা। যিয়ে নিজে বুজি অন্যকো বুজাব পাৰে। বাকী বাবা কোনো কেৱল চাবলগীয়া বস্তুতো নহয়। শিৱবাক ক'ত দেখিবলৈ পোৱা যায়। নিজৰ আত্মাক দেখিছা জানো? কেৱল জানা। সেইদৰে পৰমাত্মাকো জানিব লাগে। দিব্য দৃষ্টি অবিহনে তেওঁক কোনেও দেখা পাব নোৱাৰে। দিব্য দৃষ্টিৰে এতিয়া তোমালোকে সত্যযুগক চোৱা আকৌ তালৈ প্ৰেক্ষিকেলত (কাৰ্যত, বাস্তৱত) যাব লাগিব। কলিযুগৰ বিনাশ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকল কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ'বগৈ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও বুদ্ধিৰ যোগ যাতে পিতা বা নতুন সৃষ্টিৰ ফালে লাগি থাকে। ধ্যান ৰাখিব লাগে - কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা যাতে কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম হৈ নাযায়। সদায় শুদ্ধ কৰ্ম কৰিব লাগে, ভিতৰত যদি কিবা বেমাৰ আছে তেন্তে চাৰ্জনৰ (ডাক্তৰৰ) পৰা ৰায় ল'ব লাগে।

(2) সংগদোষ বহুত বেয়া, ইয়াৰ পৰা নিজক বহুত চম্ভালিব লাগে। নিজক আৰু পৰিয়ালক সুখদায়ী কৰি তুলিব লাগে। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কেতিয়াও অজুহাত দেখুৱাব নালাগে।

বৰদান: নিজৰ সকলো সেৱাত অৰ্পণ কৰোঁতা গুপ্ত দানী পুণ্য আত্মা হোৱা
যি সেৱা কৰা সেয়া বিশ্বৰ কল্যাণৰ কাৰণে অৰ্পণ কৰি গৈ থাকা। যেনেকৈ ভক্তিত যিসকল গুপ্ত দানী পুণ্য আত্মা থাকে তেওঁলোকে এইটোৱেই সংকল্প কৰে যে সকলোৰে ভালৰ কাৰণে হওক। তেনেকৈ তোমালোকৰ প্ৰতিটো সংকল্প সেৱাৰ প্ৰতি অৰ্পণ হওক। কেতিয়াও 'মোৰ ভাৱ'ৰ কামনা নাৰাখিবা। সকলোৰে প্ৰতি সেৱা কৰা। যি সেৱা বিঘ্ন ৰূপ হয় তাক সঁচা সেৱা বুলি কোৱা নহ'ব সেয়েহে 'মোৰ ভাৱ'ক ত্যাগ কৰি গুপ্ত আৰু সঁচা সেৱাধাৰী হৈ সেৱাৰ দ্বাৰা বিশ্ব কল্যাণ কৰি গৈ থাকা।

স্লোগান: প্রতিটো কথা প্রভুক অর্পণ কৰি দিয়া তেতিয়া আগন্তুক কঠিনতাসমূহ সহজ অনুভব হ'ব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!